

Willem Ellenbroek, Sacha Happée, Anthon Beeke: ‘Gewoon, ongewoon’
Portetten van gewone mensen met een ongewoon leven. Stichting Philadelphia Zorg, Nunspeet 2006. (Verstandelijke Handicaps/ Geestelijke Handicaps/ Meervoudig complexe Handicaps/PO) Zie ook: www.philadelphia.nl

Korte beschrijving: In dit boek staan mensen geportretteerd die een geestelijke en/of lichamelijke handicap hebben. Zij vertellen hoe zij leven en er voor hen gezorgd wordt. Met bijdragen van Lydia Rood en Bernlef. In het boek staan zwart/wit en kleurenillustraties verzorgd door o.a. Eddy Posthuma de Boer.

Citaten: Bernlef over broer Peter Pag. 10-15: ‘Mijn ouders. Van meet af aan accepteerden zij Peter zoals hij was. Ze verwachtten niet meer van hem, probeerden hem te stimuleren in wat hij leuk vond en wel kon in plaats van te proberen- zoals zoveel ouders van geestelijk gehandicapte kinderen in die tijd- van hem alsnog een ‘normaal kind te maken. Ze stuurden hem naar een particuliere school waar hij met enige moeite leerde lezen, rekenen en schrijven. Peter’s bevattingsvermogen mocht dan beperkt zijn, wat er inging ging er ook nooit meer uit. Toen hij van school afkwam zorgde mijn vader –die bij de gemeente werkte-ervoor dat Peter een plaats als tuinman bij de Gemeentelijke Beplantingen kreeg, eerst in de kwekerij, later in het Vondelpark. Veertig jaar heeft hij dat gedaan. Niet dat bomen en planten hem interesseerden. De namen ervan kende hij nauwelijks. Hij schepte en schoffelde zoals hem dat werd opgedragen. Toen hij zestien werd zorgden mijn ouders ervoor dat hij –eerst alleen in de weekends, later ook doordeweeks- in een tehuis voor begeleid wonen op het Prinseneiland werd geplaatst. Daar had Peter zijn eigen kamer. (...) Zijn dagen zijn gevuld volgens vaste schema’s. (...) Jarenlang heb ik Peter mee op reis naar het buitenland genomen. (...)Ook café- of terrasbezoek versmaadde hij niet. (...) Diezelfde bevrediging haalt hij uit zijn favoriete films (...) Mijn kinderen, mijn kleinkinderen zijn dol op ‘oom Peter’.

Pag.34-41: ‘ Toen restaurantcafé Ridderikhoff in Hoorn net was geopend, kwamen er nog wel eens gasten uit liefdadigheid. Schattig toch, zo’n ober met het syndroom van Down die je koffie komt serveren. Kregen de koks ’s avonds bezoekers die de verstandelijk gehandicapte keukenhulp wilden bezichtigen: ‘ Ach jongen, wat leuk, mag jij hier wérken?’ Maar het ‘ aapjes kijken’ zoals ze dat bij Ridderikhoff onderling noemden, was snel over toen bleek dat het eten gewoon goed was, en de service in orden en iedereen er netjes bijliep. (...) ‘Blij van” noteerde de verstandelijk gehandicapte Gert-Jan op een kladblaadje toen hij moest aangeven wat hem aansprak in zijn baan als ober.(...) Hij vertelt over Tom, een jongen met een autistische stoornis, die aanvankelijk alleen maar sinaasappels perste of flesjes drinken aanvulde maar nu ingewikkelde opdrachten aankan. (...) Van den Heuvel krijgt sinds kort belangstellende telefoontjes uit andere steden. Daar willen ze ook ‘ een Ridderikhoff’. Een mooier compliment is niet denkbaar: ‘Ons restaurant is een zelfstandig naamwoord geworden.’

